

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1160/2022
01.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Невенке Важић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Илије Ђурића, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Илије Ђурића – адвоката Мирослава Данојлића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗК 73/2021 од 02.06.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 630/22 од 16.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.11.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Илије Ђурића – адвоката Мирослава Данојлића поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу ЗК 73/2021 од 02.06.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 630/22 од 16.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу ЗК 73/2021 од 02.06.2022. године, окривљени Илија Ђурић оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 05.03.2021. године до 20.05.2021. године и на мери забрана напуштања стана од 20.05.2021. године до 02.06.2022. године. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 630/22 од 16.08.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљеног Илије Ђурића и пресуда Вишег суда у Шапцу ЗК 73/2021 од 02.06.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Илије Ђурића – адвокат Мирослав Данојлић због

повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Илије Ђурића истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном постуку не могу заснивати. Као незаконити доказ бранилац окривљеног означава исказ сведока АА, који се као службеник Полицијске управе изјашњавао на околности разговора са окривљеним. Даље се наводи да је суд свој закључак да је окривљени знао за постојање оружја – пиштоља марке „Црвена Застава“ М 88, фабричког броја .., донео управо на основу тог незаконитог доказа – „наводног разговора форензичког техничара са окривљеним“.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Чланом 288. став 1. ЗКП је прописано да полиција може позвати грађане ради прикупљања обавештења, а у позиву се мора назначити разлог позивања и својство у коме се грађанин позива, а ставом 2. истог члана да приликом поступања по одредбама овог члана полиција не може грађане саслушавати у својству окривљеног односно испитивати у својству сведока или вештака, осим у случају из члана 289. ЗКП.

Чланом 289. став 1. ЗКП је прописано да кад полиција прикупља обавештења од лица за које постоји основи сумње да је учинилац кривичног дела или према том лицу предузима радње у предистражном поступку предвиђене овим закоником, може га позивати само у својству осумњиченог, а у позиву ће се осумњичени упозорити да има право да узме браниоца. Ставом 2. истог члана је прописано да ако полиција у току прикупљања обавештења оцени да позвани грађанин може бити сматран осумњиченим, дужна је да га одмах поучи о правима из члана 68. став 1. тачка 1) овог законика и о праву да узме браниоца који ће присуствовати његовом саслушању.

Из списка предмета произилази да се побијане правноснажне пресуде, поред осталих доказа, заснивају и на исказу сведока АА, полицијског службеника - форензичког техничара који се изјашњавао у свом исказу о својим непосредним сазнањима о догађају, али и сведочио о ономе што му је окривљени испричао приликом спровођења доказне радње - претресање стана и других просторија, а што је првостепени суд констатовао у образложењу своје пресуде (страна десет, став два).

Имајући у виду да је сведок АА испитан на главном претресу, да је првостепени суд у образложењу пресуде навео да овом лицу као објективном, које је суду презентовало своја непосредња сазнања поклања веру, да је његово сведочење довео у везу са писаним доказима у списима и одбраном окривљеног, на основу чега је извео закључак да је окривљени недвосмислено знао за постојање пиштоља и метака, стоје наводи захтева браниоца окривљеног да је суд ценио спорни доказ и свој закључак поткрепио доказом на коме се по одредбама ЗКП пресуда не може заснивати.

Међутим, одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП прописано је да ова битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Из списка предмета произилази да првостепени суд побијану правноснажну пресуду није засновао искључиво на исказу сведока АА, већ су чињенице везане за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ, за које је окривљени и оглашен правноснажном пресудом кривим, утврђене на основу других доказа изведених у току поступка и то: записника о претресању стана и других просторија ПС Владимировци ПУ број 69/21 од 05.03.2021. године, потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног Илије Ђурића од 05.03.2021. године, записника о саслушању окривљеног у Вишем јавном тужилаштву Кт бр. 22/21 од 06.03.2021. године, записника Националног центра за криминалистичку форензику од 12.04.2021. године о биолошком вештачењу, записника Националног центра за криминалистичку форензику о балистичком вештачењу, увида у форензичко-техничку документацију ПУ Шабац - ПС Владимировци са извештајем о форензичком прегледу лица места од 05.02.2021. године, исказа судског вештака Анђелке Вучетић Драговић.

Дакле, како нижестепене пресуде нису засноване само на исказу сведока АА и како је, по оцени Врховног касационог суда, с обзиром на друге доказе изведене у законито спроведеном поступку и оцењене појединачно и у њиховој међусобној вези, очигледно је да би и без овог доказа била донета иста пресуда, то самим тим неосновано бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

У преосталом делу захтева, бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно чињенично стање, односно повреду закона из члана 440.ЗКП, наводећи да у поступку није утврђено када је син окривљеног последњи пут био у Републици Србији; да ли је кроз управни поступак одлучено о пиштољу марке „Црвена Застава“ М 88, фабричког број ..; ко је власник предметне непокретности... Повреду закона из члана 440. ЗКП бранилац образлаже и наводима у којима цени исказе сведока као и остале писане доказе у списима предмета, износећи своју верзију догађаја, своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених побијаним пресудама, на којим заснива и свој став да је у конкретном случају дошло до погрешне примене закона.

Међутим, како повреда закона из члана 440. ЗКП није законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу

члана 485. став 4. ЗКП, то Врховни касациони суд напред изнете наводе захтева није ценио.

Сходно изнетом, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев одбио као неоснован и донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**